

DISPUTATIO IN PUBLICVM INGOL

STADII PROPOSITA. ANNO POST

Ch: Nat: M. D. LIII.

Presidente M. Sebastiano Reifachero ac respondentibus Ioanne Aursbachio.
& Georgio Chunio.

De Magia pronuntiatur primum.

RINCIPIO distinguimus, ac separamus Magiam à Goetia (quæ nunc uulgo Necromantia, à quibusdam etiam ineptius Nigromantia uocatur, quam Picus apud Modernos in usu fuisse dicit) quæ, quoniam cum malis dæmonibus cōmercium habet, & paciscitur, magisq; ad hominum perniciem, quàm utilitatem spectat, meritò & legibus prohibetur, & ab omnibus bonis repudiatur.

II.

Magia uerò ars est, seu peritia quædam agendi, non per communes, & uulgatas nature uires, & qualitates, sed per rerum efficaciam peculiarem, & occultiore.

III.

Quæ quidem generatim ferè continetur in sympathia, & antipathia quadam rerum uel inter se ipsarum, uel ad stellas, uel ad animam mundi, uel ad genios nature rerum præfides, uel contra malos quoq; dæmones.

IIII.

Et bellè quidem Magi dicuntur maritare mundum: quòd uires occultas in mundo uariè dispersas, masculi & foeminei quasi sexus inter se per Magicas iungant, atq; iungant, & inde tanq; ex seminibus suos foetus, fructus, & effectus eliciant.

V.

Instrumenta uerò Magiæ sunt non solum elementa, lapides, metalla, arbores, animales, harumq; partes & membra, sed etiam colores, odores, figurae, characteres, numeri, soni, uoces, orationes, item cogitationes, uisa, persuasiones, & quædam huius generis etiam alia fortasse.

VI.

Voces singulas nihil ex instituto, & consensu hominum significantes plus in Magia ualere, quàm significantes nobis una cum Pico probabile uidetur: Propterea quod quælibet uox in Magia efficaciam habeat, quatenus Dei uoce, ut idem in conclusionibus suis loqui solet, formatur.

VII.

His de Magia pronuntiatis quanquam clarissimi, doctissimiq; uiri, Ioannes Picus Mirandula, Ioannes Reuchlinus, Theophrastus Paracelsus, Marsilius Ficinus, Ioannes Tritemius, Cornelius Agrippa, Albertus magnus, & ex ueteribus Zoroaster, Mercurius Trismegistus, Pythagoras, Democritus, Iamblichus, Proclus, Porphyrius, & tota Cabalistarum schola aperte assentiantur, nec obscure sacre literæ, sanctiq; patres multis & exemplis, & testimonijs ea comprobent, tamen nos ea quidem non tam affirmamus, quàm, an affirmari debeant, & ad disputandum proponimus, & exquirendo cognoscere studemus, & ueriores sententiam, firmioresq; rationes afferenti non solum libenter cedemus, sed maximas quoque gratias agemus.

Physica pronuntiatur de fortuna. I.

Aristoteles quidem fortunam causam esse dicit per accidens, nos tamen id uerum esse negamus.

II.

Nullam enim omnino causam per accidens rectè dici affirmamus, propterea quòd omnia, quæ aliquid efficiunt, aut agunt, quatenus id agunt, ea ipsa id agunt, & per se, suaq; ui, non per accidens, aut uim alienam.

III.

Deinde in hoc quoq; reprehendimus Aristoteleos, quòd fortunam tantummodò effectorum non propositorum, aut expectatorum causam esse dicant, cum perspicuū sit fortunam in bello quoq; ludo alex, & alijs multis actionibus dominari: etiam si hoc in illis eueniat. quod expectatum, desideratumq; fuerit.

IIII.

Quare fortunam sic definiendā putamus, ut sit euentus aliquis aut inopinatus, aut non certò expectandus antè, quàm euenierit, efficiens rem aliquam utilem, aut damnosam. Hoc enim postremo distinguitur à casu.

Dialectica pronuntiatur de Syllogismo.

Syllogismum dicimus æstimationem esse quandam, ac collationem duarum rerum ad tertiam aliquam, unde, quam duæ illæ inter se conuenientiam habeant, aut discrepantiam, iudicetur.

I.

Hac æstimandi facultate homines maximè à beluis discernuntur, quantumq; de hac alicui diminutum est, tanto ille bestijs similior est: Ut, qui syllogismum nullum conficere possit, pro homine ferè haberi non debeat.

II.

Omnes autem argumentandi formas syllogismi species esse affirmamus: ac inductionem quidem, & exemplum syllogismos imperfectos appellamus.

Ethica pronuntiatur I.

Perinde ut si membri alicuius in corpore humano auulsio reliqui totius corporis, quod perituum esset aliàs, incolumitatem afferret, id non auelli iniquum esset: ita, si publica salus ex interitu alicuius hominis penderet, eum pro patria mori non laudabile solum, sed æquum etiam omnino censemus.

II.

Ac uir sapiens, qui multam utilitatem Reipublice atq; hominum societati, si in uita remaneat, afferre possit, si ob eam causam aliquid alteri homini inerti, atq; inutili detraheret, iuste id illum facturum, unà cum Cicerone lib: 3. de offici: existimamus.

